

Van Golgotha tot Megiddo

http://wayoflife.org/index_files/e9fc6e0a17c42bda13822a87b0b79004-1269.html, 25-6-2013

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vrije vertaling, plaatje en voetnoten door M.V.

Het volgende is een gedeelte uit de commentaar over Psalm 69 (verzen 1-29) van John Phillip.

Deze Psalm is van David, alhoewel niets in zijn leven overeen lijkt te komen met de diepte van wat hij zegt. Zij die het Davidisch auteurschap ontkennen vergeten dat David niet alleen een dichter was; hij was ook een profeet. Dat is de sleutel tot deze psalm. Van begin tot eind wijst deze vooruit naar Christus. Het gaat niet zozeer over David, maar over zijn nakomeling, de “Zoon van David”.

Deze psalm bestaat uit drie duidelijk te onderscheiden delen.

In de verzen 1-22 plaatsen wij ons op een oude schedelvormige heuvel buiten de muren van Jeruzalem. Zij nagelen onze Heer aan het hout. Daar hangt Hij bebloed in ondraaglijke pijn. Wij horen een roepen, de roep van een tragisch slachtoffer. De voornaamwoorden staan allemaal in de eerste persoon enkelvoud - ik, mij, mijn.

In de verzen 23-29 komt er plotseling een ontstellende verandering. Deze verzen geven verslag van de verschrikkelijkste vloeken in de Bijbel. Vloek na vloek komt van de lippen van de Heer. Wij bevinden ons op een met bloed doordrongen slagveld. De legers van de aarde zijn naar Armageddon opgetrokken. De vloek van God is op hen. We horen een bloedstollende roep, de roep van brandende wraak. Op aarde heeft onze Heer niemand vervloekt, Hij zegende enkel, maar dit is de dag van Gods toorn, en een wereld die Zijn zegen afwees moet nu Zijn vloek onder ogen zien. De voornaamwoorden staan in de derde persoon meervoud - zij, hen, hun.

In de verzen 30-37 is er andermaal een verandering. Wij bevinden ons nu op een gezegende en vernieuwde aarde. Hier zijn we in de heerlijke dageraad van het Vrederijk. De donkere schaduwen zijn allemaal weggevlucht, de aarde is gereinigd, een verlost volk kan vooruit kijken naar een duizendjarig tijdperk van vrede, welvaart en zegen. We horen dezelfde stem verheven in een roep, maar deze keer is het een triomfantelijke roep van overwinning. De voornaamwoorden zijn: zij, u (SV: gij, meerv.), uw (SV: ulieder).

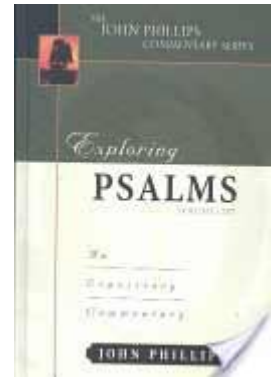
I. De stem van een roepende in de woestijn (69:1-22)

De woorden zijn de woorden van David, het hartzeer is dat van de Zoon van God. Hier hebben we wat de Heilige Geest noemt: “met luid geroep en onder tranen” (Hebreeën 5:7). Het is niet het gevee van een kind. Dit is de onuitsprekelijke zielesmart van een sterke Man, de mentaal sterkste Mens die ooit leefde, gebroken door de weeën van de hele wereld.

Er kan geen twijfel over bestaan dat David in zijn leven de “foltering van de hel” kende na zijn zonde met Bathseba en de moord op haar man. We kunnen zijn jammerklachten volgen in Psalmen 32 en 51. Maar zelfs David ervoer niet de wanhoop die verwoord wordt in het openingscouplet van deze psalm. Maar Jezus wel. Toen Hij die geen zonde kende voor ons tot zonde gemaakt werd, toen drukte Hij de diepte van wanhoop uit die in deze psalm is weergegeven. We kennen de feiten van de kruisiging in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. We lezen de gevoelens van de Gekruisigde in Psalm 69.

Wat voor gevoelens waren dat! Hier hebben we uiterste walging, onuitsprekelijke horror, wanhoop boven woorden.

A. Zijn wanhopige toestand (69:1-13)

Als we een deel van Gods Woord moeten benaderen met eerbiedig ontzag, dan is het deze psalm wel. Hier moeten we, zoals Mozes, onze schoenen uitdoen want de plaats waar we staan is heilige grond. Hier, in deze dertien verzen, hebben we voor ons de weeën en het wedervaren van onze Redder.

1. Zijn weeën (69:1-7)

- 1 Een psalm van David, voor de koorleider, op ‘De lelies’.
- 2 Verlos mij, o God, want het water is tot aan de ziel gekomen.
- 3 Ik ben gezonken in bodemloze modder, waarin men niet kan staan; ik ben gekomen in de waterdiepten en de vloed overspoelt mij.
- 4 Ik ben moe van mijn roepen, mijn keel is ontstoken; mijn ogen zijn bezweken, omdat ik steeds hoop op mijn God.
- 5 Wie mij zonder reden haten, zijn talrijker dan de haren van mijn hoofd; wie mij willen ombrengen en om valse redenen mijn vijand zijn, zijn machtig geworden; wat ik niet geroofd heb, moet ik toch teruggeven.
- 6 O God, Ú weet van mijn dwaasheid, mijn schulden zijn voor U niet verborgen.
- 7 Laat door mij niet beschaamd worden wie U verwachten, Heere, HEERE van de legermachten; laat door mij niet te schande worden wie U zoeken, o God van Israël.

a. Hij toont Zijn gevoelens (69:1-4)

(1) *Zijn vrees (69:1-3)*

Ons wordt een drievoudig beeld voorgehouden van onze zonden zoals die gezien worden door onze Redder. Ieder die is binnengegaan in de geest van deze drie verzen zal nooit meer in staat zijn lichtvaardig te denken over zijn zonde. Laat ons kijken naar deze drie beelden. Het leek voor onze Heer, toen Hij aan Golgotha's kruis hing, dat de zonde Hem verwoestte:

“Verlos mij, o God, want het water is tot aan de ziel gekomen” (vs. 2).

Op 10 april 1912 vertrok de grote trans-Atlantische lijnboot Titanic van Southampton richting New York. Dit was haar eerste reis. Zij werd aanzien als “het onzinkbare schip”. Ze werd op 10 april weggesleept van haar aanlegplaats, en vijf dagen later lag ze op de bodem van de Atlantische oceaan. Wat er gebeurde is gewoon dit: zij schuurde tegen een ijsberg aan waardoor er een 100 meter lange scheur ontstond in haar zijkant, zodat het zeewater kon binnenstromen. Dat was alles. Zij zonk als een loden ballon. Het onzinkbare schip was gezonken.

Tweeduizend jaar geleden, in een Judees plaatsje, liet God een machtig vaartuig te water op de zee¹ van de tijd. Het was waarlijk een onzinkbaar schip. Het werd vervaardigd in de eeuwigheid, de plannen werden getekend voordat de werelden bestonden. Het was een vaartuig, gevormd door de Heilige Geest in de schoot van een maagd. Dit grote schip werd te water gelaten met nauwelijks een rimpeling om de mensheid in beroering te brengen. In het kleine Bethlehem werd de Zoon van God, de Zoon des mensen geboren, want de tweede persoon van de Godheid kwam het menselijke leven binnen. De zeeën van de zonde omgaven Hem helemaal. Enige tijd nadat Hij te “water” gelaten en in de vaart gezet werd, zond een monster met de naam Herodes zijn soldaten uit om tevergeefs de kleine jongen te doden. Het schip had zijn aanlegplaats al verlaten en was al buiten het bereik van deze diabolische man. Er was echter iets verschrikkelijks gebeurd in Bethlehem, toen radeloze ouders hun vermoorde kinderen zagen, en Gods vloek over de koning afriepen.

Jezus groeide op in een gewoon gezin. De zeeën van de zonde waren rondom Hem. Zijn broers en zussen in dat huis te Nazareth waren zondaars, net als iedereen. Zij kibbelden, vertelden leugens, hadden boze buien, waren ongehoorzaam, waren eigenzinnig en stout. Ook Zijn geliefde moeder gaf er blijk van een Zaligmaker of Verlosser nodig te hebben (Lukas 1:47). Zijn beste vrienden in zijn omgeving waren zondaars uit Adams vernielde ras. Hij leefde in een wereld van zondige mensen. Hij leefde tussen dezen wier levens onder de controle stonden van zonde, ego en Satan. Zijn nauwste metgezellen waren zondige mannen. Satan verleidde Hem op elk keerpunt van Zijn leven.

¹ Jesaja 57:20: “Maar de goddelozen zijn als een opgezweepte zee, want die kan niet tot rust komen, en zijn water woelt modder en slijk op”.

Zijn vijanden zetten valstrikken op voor Hem, en oefenden druk op Hem uit. Maar er was geen scheur, geen zwakke plek, geen gebrek te bespeuren in de wapenrusting van Zijn onberispelijke heiligheid. De zeeën bruisten om Hem heen maar Hij bleef zondeloos en onbesmet.

Maar op Golgotha raakte Hij de ijsberg - en het water kwam Zijn ziel binnen. Er vormde zich een grote scheur en de zonde kwam binnen - niet Zijn zonde, maar de onze. Hij werd tot "zonde gemaakt" voor ons. En Hij zonk snel. De wateren vanbuiten waren binnengekomen. Hij ervoer iets wat Hij nooit eerder had ervaren: zonde in Zijn ziel. Hij riep: "Verlos mij, o God, want het water is tot aan de ziel gekomen" (vs. 2). Maar alleen voor Hem, onder de ontelbaren die zich sinds Adam op deze aarde hebben verdrongen, was er geen Verlosser voorzien. Er kon voor Hem geen Verlosser zijn als Hij een Redder voor ons zou zijn.

Hij voelde dat zonde Hem bevulde:

"Verlos mij, o God, ... Ik ben gezonken in bodemloze modder, waarin men niet kan staan" (vs. 2, 3a).

Er was een poort in Jeruzalem met de naam Mestpoort. Ze bevond zich in de zuid-westelijke hoek van de berg Sion. Onderaan, in Tophet (in de vallei van Hinnom), werd het vuil en de afval van de stad gestort. Geen erger lot kon een mens overkomen dan in deze verschrikkelijke vuilhoop te vallen. Maar het leek in de ziel van de Redder dat iets veel ergers met Hem gebeurde. Het was alsof alle onzuiverheden van het menselijke ras samengebracht waren in één stinkende riool, alsof elke perverse daad, elke pornografische gedachte, elke woeste en afschuwelijke gruweldaad, elke verkeerde gedachte en elk zondig verlangen, elke boosaardige leugen, elk verdorven woord, elke zonde hoe gigantisch of hoe gemeen en hatelijk ook, allemaal geconcentreerd waren in één gistende beerput. En Hij riep uit: "Ik ben gezonken in bodemloze modder, waarin men niet kan staan" (vs. 3a).

Er was blijkbaar geen bodem. We moeten ons herinneren dat Jezus stierf voor de zonden van de hele wereld. Hij stierf niet enkel *voor* ons, Hij stierf *als* ons. Denk aan mannen zoals Himmler en Stalin. Denk aan de verschrikkelijke dingen die begaan werden in Duitse concentratiekampen, en in de kerkers van de Spaanse Inquisitie. Denk aan de levens van pooiers, perversen en prostituees. Laat ons denken aan onze eigen zonden en trachten ze te catalogiseren. Denk daarna aan Jezus Die onze plaats innam en stierf *voor* ons en *als* ons. Wij kunnen niet bevatten wat het betekent.

Op het kruis was het alsof de zonde Hem deed verdrinken, naarmate de vloedtijden van Gods toorn op Hem losbarstten. Toen kwam de troosteloze roep: "Verlos mij, o God, ... ik ben gekomen in de waterdiepten en de vloed overspoelt mij" (vs. 2, 3b). Het enige antwoord was stilte.

(2) *Zijn tranen*

"Ik ben moe van mijn roepen, mijn keel is ontstoken; mijn ogen zijn bezweken, omdat ik steeds hoop op mijn God" (vs. 4).

Ik veronderstel dat de meesten van ons, op een of ander tijdstip, onze harten hebben uitgestort met betrekking tot een of andere ontgoocheling of harde tragedie in ons leven. Wij weten hoe het voelt wanneer de zielesmart blijft duren tot er geen tranen meer over zijn. Zo waren de tranen die Jezus weende over de zonde in Gethsemane en op het kruis.

b. Hij beschrijft Zijn vijanden (69:5)

"Wie mij zonder reden haten, zijn talrijker dan de haren van mijn hoofd; wie mij willen ombrengen en om valse redenen mijn vijand zijn, zijn machtig geworden; wat ik niet geroofd heb, moet ik toch teruggeven".

De wereld heeft zich tegen Hem gekeerd. Romeinen, Grieken en Hebreëen, tegelijk spanden samen tegen Hem aan het kruis. Het was tijdens een moment van duistere inspiratie dat Pilatus een titel had geschreven in alle drie talen, namelijk deze van de wereld van de macht, de wereld van de cultuur en de wereld van religie. De hele wereld onderschreef de afwijzing van Gods Zoon. Zijn vijanden waren talloos.

c. Hij onthult Zijn noodlot (69:6)

“O God, Ú weet van mijn dwaasheid, mijn schulden zijn voor U niet verborgen”.

Dit is David die sprak. Jezus zou zeker nooit zoiets gezegd hebben! Hoe zou Hij mogelijkwijs over Zijn “dwaasheid” en “schulden” kunnen gesproken hebben! Enkel bij wijze van identificatie. Hij nam onze dwaasheid en schulden op Zich, maakte ze werkelijk tot de Zijne, en werd er zo door geïdentificeerd dat Hij erover kon spreken alsof het de Zijne waren! Hier moeten we staan met gebogen hoofd, een gebroken hart en belijden dat deze dimensie van Golgotha achter ons ligt. Wij geloven het maar we kunnen het niet verstaan. Hier is een mysterie van liefde en wee boven alle gedachten. Het was echter hiervoor dat Hij in de wereld kwam. Dit maakte deel uit van een plan uit de eeuwigheid - want de drie-enige God wist van tevoren dat als Hij handelde in de schepping, Hij ook moest handelen in de verlossing.

d. Hij verklaart Zijn geloof (69:7)

“Laat door mij niet beschaamd worden wie U verwachten, Heere JHWH van de legermachten; laat door mij niet te schande worden wie U zoeken, o God van Israël”.

Op dat moment dacht de Heer misschien aan de arme Simon Petrus, die in zijn hart weende over de voorvallen in Gethsemane en zijn verloochening van de Heer. Hij dacht aan Thomas wiens knagende twijfels schijnbaar uitkwamen. Hij dacht aan al Zijn discipelen, allen die zich verborgen, allen die beschaamd waren door hun vreesachtigheid en lafheid, allen die in de war waren bij dit tragische einde van hun hoop. Hij kon zien hoe zij dachten dat God hen in de steek had gelaten. Bovendien was er Satan die in hun gedachten actief was. Zij hadden niet gedacht aan een einde op een Romeins kruis, niettegenstaande de Heer hen had gewaarschuwd.

Hij sprak God aan als “JHWH van de legermachten”. Enkele uren eerder, in Gethsemane, had de Heer tot Petrus gezegd: “Doe uw zwaard terug op zijn plaats”, want: “denkt u dat Ik Mijn Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen ter beschikking stellen? (Mattheus 26:52, 53). De Heer Jezus kon daar en op elk ogenblik, op Zijn woord, de hemelse machten laten ingrijpen.

Het maakte allemaal deel uit van Zijn plan.

Waarschijnlijk dacht de Heer op het kruis aan Zijn discipelen die allen, behalve Johannes, dachten dat het kruis tussen hen en hun hoop in was gekomen. Hun geloof faalde, maar niet dat van de Heer, en Hij bevestigt dit geloof in dit vers.

2. Zijn wegen (69:8-13)

8 Want ter wille van U draag ik smaad, schande heeft mijn gezicht bedekt.

9 Een vreemde ben ik geworden voor mijn broers, een onbekende voor de kinderen van mijn moeder.

10 Want de ijver voor Uw huis heeft mij verteerd; al de smaad van wie U smaden, is op mij gevallen.

11 Ik weende, terwijl mijn ziel vastte, maar het werd mij tot allerlei smaad.

12 Ik deed een rouwgewaad aan als mijn kleding, maar ik werd hun tot een spreekwoord.

13 Wie in de poort zitten, praten over mij, ik ben een spotlied van wie sterkedrank drinken.

Opnieuw wordt onze aandacht getrokken naar het kruis en Hij die leed. Hier echter hebben we een kijk op de Heer die Zijn wegen onderzoekt en hoe deze Hem naar het hout gebracht hebben.

a. Hij werd gesmaad (69:8)

“Want ter wille van U draag ik smaad, schande heeft mijn gezicht bedekt”

Kruisiging was een schandelijke manier om te sterven, los van de angst en pijn ervan. Het was het soort van terechtstelling die de Romeinen aan slaven en overwonnen vijanden toebedeelden. Een man stervend aan een kruis werd naakt tentoon gesteld voor de ogen van de wereld. De verlegenheid geassocieerd met die dood was niet de minste voor een gevoelig persoon. De Heer Jezus droeg het kruis “en heeft de schande veracht” (Hebreeën 12:2), maar zoals we leren uit deze psalm,

was de schaamte aanwezig. En de smaad. Inderdaad, Gods Woord zegt: “Vervloekt is ieder die aan een hout hangt” (Galaten 3:13; Deuteronomium 21:23)? De smaad was net zo reëel als de schande.

b. Hij werd afgewezen (69:9)

“Een vreemde ben ik geworden voor mijn broers, een onbekende voor de kinderen van mijn moeder”.

Hoe accuraat is het Woord van God! Geenszins konden die halfbroers en halfzussen van Hem “kinderen van Zijn vader” genoemd worden, want Jozef, hun vader, was niet Zijn vader. Maar hun moeder was Zijn moeder, en dus staat er terecht “de kinderen van mijn moeder”. Deze kinderen hadden Zijn messiaanse claims niet begrepen. Zij bemoeien zich met Zijn werk, en achtten Hem “buiten Zichzelf” (Markus 3:21). De vervreemding was gegroeid na Zijn afwijzing in de synagoge van Nazareth en de poging door Zijn medeburgers om Hem van een steilte te werpen (Lukas 4:29). Hij was, in hun geesten, iemand die Zijn hele gezin te schande maakte. Maria, uiteraard, kende de waarheid maar Zijn broers (Johannes 7:5), en misschien ook Zijn zussen, namen het Hem kwalijk. Hij moet hun afwijzing diep gevoeld hebben.

c. Hij is rechtschapen (69:10-12)

Geen hoeveelheid menselijk onbegrip en rancune, echter, kon Hem van het pad afbrengen dat Hij kwam betreden. Er wordt hier melding gemaakt van drie dingen die Hem op dit door God bepaalde pad hielden.

(1) Zijn verterende ijver voor Gods zaken (69:10)

“Want de ijver voor Uw huis heeft mij verteerd; al de smaad van wie U smaden, is op mij gevallen”

Toen Hij daar op het kruis hing, ging Zijn geest terug naar het begin van Zijn openbare bediening toen, bij Zijn eerste officiële bezoek aan Jeruzalem, Hij weloverwogen de Tempel reinigde. Het was de tijd van het Pascha en de gewetenloze Sadduceeën hadden concessies verkocht aan handelaren die profiteerden van de vraag naar wisselgeld en offerdieren. Verontwaardigd dreef Jezus hen uit. Johannes schreef over dit incident: “En Zijn discipelen herinnerden zich dat er geschreven is: De ijver voor Uw huis heeft mij verslonden” (Johannes 2:17). Het was deze rechtvaardige daad, een bewijs van Zijn verterende ijver voor Gods zaken, die de leiders van de natie tegen Hem hadden gekeerd - in het bijzonder toen Hij deze reiniging herhaalde aan het eind van Zijn bediening (Mattheüs 21:12-17).

De apostel Paulus citeerde het tweede deel van het vers (“al de smaad van wie U smaden, is op mij gevallen”) al schrijvend tot de Romeinse kerk, toen hij de gelovigen aanspoorde acht te geven op de zwakkere broeder, “Want ook Christus heeft niet Zichzelf behaagd, maar zoals geschreven staat: Al de smaad van hen die U smaden, is op Mij gevallen” (Romeinen 15:3). Het Griekse woord dat Paulus gebruikt is “oneidismos” (werkwoord “oneidizo”) wat letterlijk “smaad, hoon” betekent. Het beschrijft de verwijtende, beledigende, honende, scheldende taal die gebruikt werd tegen de Heer Jezus en Zijn volk. De beslistheid van de Heer “omdat Ik altijd doe wat Hem welgevallig is” (Johannes 8:29) bracht Hem onvermijdelijk in botsing met zondige mensen wier natuurlijke reactie het was Hem te beschimpen. Zij manifesteerden tegen Hem de ingebakken haat tegen God, aangeboren in het onwedergeboren hart.

(2) Zijn voortdurende zelfverloochening (69:11)

“Ik weende, terwijl mijn ziel vastte, maar het werd mij tot allerlei smaad”

Niets van wat Jezus deed was juist bij een zekere klasse van ongelovigen. Als Hij vastte was Hij een ascet, als Hij at en dronk noemden ze Hem “een vraatzuchtig mens en een drinker, een vriend van tollenaars en zondaars” (Mattheüs 11:19). Hij was de matigste van alle mensen. Hij begon Zijn openbare dienst met een 40-daagse vasten. Hij wist hoe Zijn lichaam in onderworpenheid te houden aan de Geest binnenin Hem.

(3) Zijn veroordelende smart naar de Mens toe (69:12)

“Ik deed een rouwgewaad [SV: zak] aan als mijn kleed, maar ik werd hun tot een spreekwoord”

Er is in de Evangeliën over het leven van Christus geen gelegenheid opgeschreven die melding maakt van zo'n handeling. Het was echter typisch voor de oudtestamentische profeten dat zij zakkenkleding en asse gebruikten om visueel Gods ongenoegen te portretteren over de zonden van de natie en de zekerheid van een aankomend oordeel, tenzij er berouw en bekering kwam van de zijde van het volk. In een metaforische zin was het hele leven van Christus een leven in zakkenkleding of rouwgewaad. Hij was inderdaad “een Man van smarten, bekend met ziekte²” (Jesaja 53:3), meer dan Job, Jeremia en Jona, in Zijn verdriet over de zonden van de mensheid.

Ongetwijfeld hadden de Joden een intense afkeer van Hem wegens Zijn manier van leven waarbij Hij hen veroordeelde. Zij noemden Hem “een Samaritaan” (dit was toen zowat de grofste belediging) en zeiden dat Hij “door een demon bezeten” was (Johannes 8:48). De karakteristieke titel voor Hem door het Christus-afwijzende Sanhedrin was “deze verleider” (Mattheüs 27:63).

d. Hij werd belachelijk gemaakt (69:13)

“Wie in de poort zitten, praten over mij, ik ben een spotlied van wie sterkedrank drinken”.

De stadspoort was in bijbelse tijden de plaats waar officieel en elke dag handel werd gedreven. “Wie in de poort zitten” waren de ambtenaren van het land. Zelfs de meest vluchtige lezing van de Evangeliën toont aan hoe dikwijls Joodse officiële negatief over Jezus spraken. Maar wat ons het meest tegen de borst stuit is dat Hij “een spotlied van wie sterkedrank drinken” was. Zij bespotten Hem in hun taveernes. Denk hieraan! Hij die door engelen werd aanbeden, Hij Die het thema was van het lied van serafs, was nu het lied van de dronkaards.

En Hij had hen lief, stierf voor hen, en stierf inderdaad als hen. En zo, in deze eerste 13 verzen van deze monumentale psalm, hebben we een beschrijving van Zijn wanhopige toestand.

B. Zijn wanhopige betoog (69:14-22)

Enkel Psalm 22 laat zich vergelijken met wat we hier hebben, omdat de innerlijke ziel van de Redder blootgelegd wordt voor ons. Hij heeft een tweevoudig betoog: Hoor me! Help me!

1. Hoor me! (69:14-18)

14 Maar wat mij betreft, mijn gebed richt zich tot U, HEERE; er is een tijd van welbehagen, o God, vanwege Uw grote goedertierenheid; verhoor mij in de trouw van Uw heil.

15 Ontruk mij aan het slijk en laat mij niet wegzinken, laat mij gered worden van wie mij haten, en uit de waterdiepten.

16 Laat de watervloed mij niet overspoelen, de diepte mij niet verslinden, de put zijn mond boven mij niet sluiten.

17 Verhoor mij, HEERE, want Uw goedertierenheid is rijk; zie mij aan naar Uw grote barmhartigheid.

18 Verberg Uw aangezicht niet voor Uw dienaar, want de angst benauwt mij; verhoor mij spoedig.

De Heer Jezus, op het kruis, keerde Zijn gedachten van de beschimpingen van mensen, en van 's mensen onuitsprekelijke wreedheid weg, naar God toe en naar Zijn oneindige goedertierenheid.

a. Gods goedertierenheid is groot (69:14-16)

Hij wijdt uit over deze grote goedertierenheid; Hij verklaart Zijn vertrouwen:

“Maar wat mij betreft, mijn gebed richt zich tot U, HEERE; er is een tijd van welbehagen, o God, vanwege Uw grote goedertierenheid; verhoor mij in de trouw van Uw heil” (vs. 14).

² KJV: “grief” → verdriet. Hebreeuws *kholee* - Strong's 2483: “from ‘chalah’ (2470); malady, anxiety, calamity:--disease, grief, (is) sick(-ness).

Hij stelde alles hierop dat Zijn tijden in Gods hand waren. Het zal nu nog niet de tijd zijn waarin God Hem Zijn welbehagen zou tonen, niet terwijl Hij handelde als Zondendrager, maar deze aange- name “tijd van welbehagen” zou komen. Hij had daar alle vertrouwen in. Gods ontzettende toorn stond op het punt van uit te breken, maar dat zou enkel voor drie uren zijn, maar Zijn goedertieren- heid duurt eindelijk. Achter de storm lag de zonneshijn van een nieuwe, oneindige dag.

Daarna beschrijft Hij Zijn omstandigheid:

“Ontruk mij aan het slijk en laat mij niet wegzinken, laat mij gered worden van wie mij haten, en uit de waterdiepten. Laat de watervloed mij niet overspoelen, de diepte mij niet verslinden, de put zijn mond boven mij niet sluiten” (vs. 15-16).

Hij herhaalt nu de gekwelde roep bij de opening van deze psalm. Er is geen antwoord gekomen. De wateren zijn enkel dieper geworden en het slijk nog vreselijker. Nu doemt de dood zelf op aan de horizon: de diepte die verslindt en de put die zich sluit. Het is evident dat Hij spoedig moet sterven. Maar zal de dood ons scheiden van Gods goedertierenheid? Kon de dood Hem afsnijden van de eeuwige zegeningen? Nooit! Toch bidt de Lijdende: “verhoor mij”.

b. Gods goedertierenheid wordt uitvergroot (69:17-18)

Nu wijdt de Heer uit over Gods goedertierenheid.

“Verhoor mij, HEERE, want Uw goedertierenheid is rijk; zie mij aan naar Uw grote barmhar- tigheid. Verberg Uw aangezicht niet voor Uw dienaar, want de angst benauwt mij; verhoor mij spoedig”.

We hebben dit telkens weer opgemerkt in de psalmen. God is niet gewoon vriendelijk en genadig. Hij biedt niet gewoon vriendelijkheid aan maar goedertierenheid en barmhartigheid, niet gewoon genade maar tedere genadegaven. Alles is superlatief. De Lijdende op het hout, bespot en verlaten door mensen, Die spoedig zou zinken onder de golven van Gods toorn, vertrouwt op Zijn goedertie- renheid en barmhartigheid. Hij vergroot ze uit. Goedertierenheid en barmhartigheid waren Hem gevolgd alle dagen van Zijn leven en Hij was zeker dat ze Hem niet in de steek zouden laten op het eind ervan. Zulke bevestiging van het geloof van de Heer in Zijn Vader, in zo’n uur, op zulke plaats, onder zulke omstandigheden is inderdaad wonderlijk.

De neerkomende furie van Gods toorn werd gevangen door dat kruis en zijn stervende Slachtoffer. De hoge voltage van Gods gerechtigde toorn tegen het menselijke ras explodeerde in de ziel van de Redder. Het menselijke ras ontvluchtte daarmee haar eigen verwoesting wegens de genade van God. Gods goedertierenheid werd inderdaad rijk vertoond in zelfs dit ontzettende uur.

Jezus wist goed dat Hij niet beide wegen kon kiezen. Hij kon niet zowel de Geredde als de Redder zijn. Maar, Hij koesterde de genade van God, een genade die getoond werd aan rebelse zondaars van Adams geruïneerde ras.

2. Help me! (69:19-22)

19 Nader tot mijn ziel, bevrijd haar; verlos mij omwille van mijn vijanden.

20 Ú kent mijn smaad en mijn schaamte en mijn schande; allen die mij benauwen, zijn U be- kend.

21 Smaad heeft mijn hart gebroken en ik ben zeer zwak; ik heb gewacht op medeleven, maar het is er niet, op troosters, maar ik heb ze niet gevonden.

22 Ja, zij hebben mij gal als mijn voedsel gegeven, in mijn dorst hebben zij mij zure wijn laten drinken.

Maar voor alles is de menselijke kant van Christus’ lijden nooit ver weg. De intense doodsangst van het kruis, de vreselijke anticipatie van dat verschrikkelijke moment toen de zonde zelf op Hem kwam, deed Hem bidden als een mens: “Help me!”

a. Heer, nader tot mijn ziel (69:19)

“Nader tot mijn ziel, bevrijd haar; verlos mij omwille van mijn vijanden”

Opnieuw dringen Zijn vijanden zich op, roepend, honend, spottend:

“En het volk stond toe te kijken. En met hen beschimpten ook hun leiders Hem. Zij zeiden: Anderen heeft Hij verlost, laat Hij nu Zichzelf verlossen als Hij de Christus is, de Uitverkorene van God. En ook de soldaten kwamen Hem bespotten en brachten Hem zure wijn. En zij zeiden: Als U de Koning van de Joden bent, verlos dan Uzelf. ... En een van de misdadigers die daar hingen, lasterde Hem en zei: Als U de Christus bent, verlos dan Uzelf en ons” (Lukas 23:35-39).

Hoe moeten al die beschimpingen gestoken hebben! Voelde Hij dat het moment was gekomen dat Zijn Vader in de Hemel ook Zijn rug naar Hem zou keren? Was het toen dat Hij vroeg: Nader tot Mijn ziel”?

b. Heer, schenk aandacht aan mij (69:20-22)

Het lijden van de Redder neemt opnieuw de overhand in de psalm;

(1) *De smaad die hij te verwerken kreeg (69:20)*

“Ú kent mijn smaad en mijn schaamte en mijn schande; allen die mij benauwen, zijn U bekend”

Als Hij die leed altijd weer over dezelfde weg moest gaan, is dat omdat dit de weg was van iemand die intens pijn en smart lijdt. Wie kan in een tijd zoals deze logisch zijn? Neigen wij er niet toe altijd weer dezelfde frases te herhalen wanneer de fysieke pijn en mentale smart meer en meer tot het punt komt dat wij het niet meer kunnen dragen? Opnieuw is de Heer overweldigd door schaamte, schande, spotternij, door Zijn positie op dat vervloekte hout.

(2) *De gebrokenheid van hart die hij moest verwerken (69:21)*

Hij vraagt God Hem te helpen omdat Hij dit haast niet kon dragen:

“Smaad heeft mijn hart gebroken en ik ben zeer zwak” (vs. 21a).

Hij voelde nu Zijn zwakheid. Hij is al de hele nacht wakker gebleven. De nacht ervoor was begonnen met het laatste Pascha, een tijd gevuld met sterke emoties, met als hoogtepunten enerzijds het vertrek van Judas, met het bloedgeld rinkelend in zijn beurs, om de finale regelingen te treffen voor het verraad, en anderzijds Jezus' hogepriesterlijke gebed voor de anderen (Johannes 17). Dan volgde de vreselijke smart in de Hof van Gethsemane die zo intens was dat Zijn zweet tot grote druppels bloed werd, en een engel Hem kwam versterken (Lukas 22:43-44). De hele nacht door had Hij gewandeld van hier naar daar om Zijn berechting te horen, en al die tijd werd Hij geslagen en gekweld, en uiteindelijk bespot en geseld.

De volgende ochtend kon men Hem zien strompelen naar Golgotha en bezwijken onder het gewicht van het kruis. Daarna kwam de eigenlijke kruisiging zelf. Vier uren heeft Hij aan het kruis gehangen onder een brandende zon, en na de gebruikelijke verdovende drank geweigerd te hebben viel Hij onder de volle kracht van de ontzettende pijn. Maar meer dan dat was er de ondankbaarheid van de Joden, het grootschalige verlaten van Hem door Zijn discipelen, en de ondraaglijke eenzaamheid van dit alles. Hij klaagt dat Hij geen troosters had:

“Ik heb gewacht op medeleven, maar het is er niet, op troosters, maar ik heb ze niet gevonden” (vs. 21b).

Het is waar dat Zijn moeder daar was, maar Hij had haar weggezonden. Het was meer dan een moeder hoort te dragen. Bovendien wist Hij dat in de komende eeuwen de kerk een godin zou maken van Zijn moeder. Inderdaad, in Rome kan men naar de Basiliek van Santa Maria Maggiore gaan, het koninklijke paleis van de Mariolatrie en daar de omvang zien van hoever sommige mensen kunnen gaan. Op de binnenplaats van deze kerk staat een erg hoge stenen crucifix. Aan de ene kant van dat kruis hangt de beeltenis van Christus, afgebeeld als stervende Redder van de wereld, met aan de andere kant de “maagd Maria”, afgebeeld als medeverlosseres voor de zonden van de wereld.³ Om al zulke afschuwelijke valse noties weg te nemen, stuurde Jezus Maria weg, en zij ging samen met de apostel Johannes weg uit het zicht.

³ Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Maria-op-kruis.pdf>.

Hij werd in Zijn pijnen werkelijk zonder menselijke trooster gelaten. Elk ander oog in die plaats was een onvriendelijk oog, elke andere stem was een vijandige stem. De priesters en leiders zetten het volk aan in hun misbruik, de ongevoelige soldaten vóór Hem kibbelden over Zijn kleren tot zij dobbelstenen bovenhaalden om er een spel van te maken. Hij keek uit naar medelijden, maar er was er geen, voor troosters, maar ze werden niet gevonden. We zoeken in de menigten enig teken van aanwezigheid van Zacheüs, Nicodemus, de eens blinde Bartimeüs, Lazarus. Als zij daar al geweest zijn, waren ze al lang weggegaan. De eenzaamheid daardoor brak Zijn hart.

(3) *Het lijden dat Hij droeg (69:22)*

“Ja, zij hebben mij gal als mijn voedsel gegeven, in mijn dorst hebben zij mij zure wijn laten drinken”.

Dit was de kroon van harteloosheid. Hij hing uren op dat kruis en was wanhopig dorstig. Hij sprak zeven keer vanaf het kruis. De eerste drie uitingen kwamen in de eerste drie uren, bij daglicht; de laatste uitingen gebeurden tijdens de grote duisternis en worden gedomineerd door het idee van verzoening. Tijdens de uren bij daglicht droeg Hij een gebed op voor Zijn vijanden, gaf een belofte aan de stervende misdadiger, en trof voorziening voor Zijn moeder. Dan kwam de duisternis. De vierde en vijfde uiting belichtten twee aspecten van Zijn zielesmart. In de centrale uiting, de vierde, hebben we de anticipatie die we vinden in Psalm 22:2. In de vijfde uiting hebben we de onthulling van Zijn fysieke smart en we hebben een anticipatie van dit vers: “Mij dorst” (Johannes 19:28, SV). Hij begon Zijn openbare dienst met honger (Mattheüs 4:2) en Hij eindigde met dorst. Satan bood Hem stenen aan voor brood, nu bieden mensen Hem gal en zure wijn aan.⁴ We kunnen niet zeker zijn wat deze “gal” was maar het was alleszins iets bitters. Het Hebreeuwse woord is *roshe* (Strong 7219) en wordt vertaald als “vergif” (Job 20:16), “venijn” (Deuteronomium 29:18; 32:32-33, KJV), “gifplant” (Hosea 10:4). De barmhartigheden van de bozen zijn wreed.

Wat nu volgt is een heel andere stem. Tussen de verzen 21 en 22 van Psalm 69 moeten we het hele Kerktijdperk plaatsen, van Pinksteren tot aan de Opname. De plotselinge verandering is extreem ontstellend:

II. De stem van een vloekende in de woestijn (69:23-29)

23 Laat hun tafel voor hen tot een strik worden en voor hun gasten tot een val.

24 Laat hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien; doe hun heupen voortdurend wankelen.

25 Stort over hen Uw gramschap uit, laat Uw brandende toorn hen treffen.

26 Laat hun tentenkamp verwoest worden, in hun tenten geen bewoner zijn.

27 Want wie Ú geslagen hebt, vervolgen zij, en zij spreken spottend over de smart van wie U verwondde.

28 Voeg misdaad bij hun misdaad, laat hen niet komen tot Uw gerechtigheid.

29 Laat hen uitgewist worden uit het boek des levens, laat hen bij de rechtvaardigen niet opgeschreven worden.

De scène verandert abrupt. De berg Golgotha geeft plaats aan Megiddo. De vloek die Christus droeg slaat nu terug op de hoofden van hen die aan Hem niets hebben en die leven aan het eind van de tijden (70ste jaarweek) wanneer de beker van de toorn, die al eeuwen overloopt, nu uitgegoten wordt door een God die Zijn toorn niet langer kan inhouden. Als de wereld Christus niet als Verlosser wil hebben, goed, dan zal Hij wederkomen als Rechter en Bloedwreker.

Er volgt een van de vreselijkste vervloekingen in de Bijbel. We zien er vaak overheen dat dit, een van de grootste Golgotha-psalmen, ook een van de meest vervloekende psalmen is. Hij is, in zekere zin, onvermijdelijk. Christus droeg de schuld van de hele mensheid, maar als Zijn verlossende werk wordt veracht en Zijn offer afgewezen, dan moet de vloek onvermijdelijk terugkeren op de Christus-afwijzer, een vloek geïntensiveerd door de misdaad van Golgotha zelf.

⁴ Lees hierover: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/edik-met-gal.pdf>.

Het kruis van Christus was Gods grote welzijnswerk voor het menselijke ras. Het kruis was eens het hoogtepunt van 's mensen schuld - mensen konden niets ergers doen dan de Zoon van God kruisigen; maar het was tevens het hoogte punt van Gods genade. God kon niet méér doen om Zijn vergevingsgezindheid, medelijden en genade te tonen dan juist het instrument van 's mensen haat om te zetten in een middel voor 's mensen redding.

Al bijna 2000 jaar nu heeft God, met de woorden van de apostel Paulus, vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis (Kolossenzen 1:20). De tijd zal spoedig komen dat God oorlog zal voeren wegens dat bloed. Wee hen die hun rug draaien naar Gods grote vredesaanbod, Zijn grote plan voor het welzijn van de mensheid in het verlossingswerk van Christus!

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm